Despre viața mea: Azor

de Sorin Cerin

text publicat Revista Nouă Nr. 4/ 2022, pag. 31

https://www.calameo.com/read/003821790d0031cd60708

M-am născut odată cu prima ninsoare, pe data de 25 noiembrie a anului 1963, la ora 15 si 25 de minute. Cu o zi in urmă era o zi caldă de toamnă la Baia Mare, locul nașterii mele. Poate de aceea iubesc atât de mult ninsorile, dar mai ales primele ninsori. Deși a nins toată noaptea dintre 24 și 25 noiembrie, încât dimineața era zăpadă mare, ninsoarea o continuat până m-am născut.

Primii ani ai copilăriei mi i-am petrecut la bunici. La început la Șilindru în județul Bihor, nu departe de Oradea, unde bunicul era preot. Pe urmă s-a mutat la Săuca în vara anului 1968. Tot ce-mi amintesc că realizasem atunci, era că parohia era o casă mare, în curtea căreia se aflau caise și piersici și un cățel negru care, posibil, se rătăcise dintr-o curte vecină. A venit în brațele mele. Era atât de mic încât nici nu știa să mănânce. I-am dat pâine înmuiată în lapte. Nu l-a căutat nimeni. I-am spus Azor. Devenise cel mai apropiat prieten al meu. În câteva luni dintr-un cățel cu blană neagră devenise un câine cu o coamă de leu cu o blană albă pufoasă. Cu Azor obișnuiam să alerg pe dealurile din apropiere. Într-o zi

sărmanul Azor a fost împușcat în picior de către soțul directoarei școlii din sat. Avea armă de vânătoare și împușca ciori ca să se distreze. Tot așa l-a împușcat și pe Azor, în picior. Dementul. O săptămână a plâns Azor. Îl durea îngrozitor rana. Mă privea cu ochii întrebători să-l ajut. N-am mai avut ce să-i fac. Azor a rămas infirm. Da, mi-e atât de dor de Azor. Nu știu de ce anul acesta, mă refer la 2022, luna iulie, când am avut Covid, mi-am dorit pentru prima oară după atâția ani să mănânc numai caise de la Săuca și să alerg alături de Azor pe dealurile din jurul satului și tot pentru prima oară, m-am visat alături de bunici în grădina casei de la Săuca. Diminețile bunica îmi pregătea lapte îndulcit cu miere de albine, după care mergeam la grădinița din sat, pentru ca doi ani mai târziu să încep școala. Tot la Săuca. În prima mea zi de școală cel care m-a însoțit a fost bunicul. Tot ce-mi amintesc este că i-am spus că eu nu voi putea scrie niciodată fiindcă îmi imaginam că este foarte greu să învăț tot alfabetul. Mi-a zâmbit. Atât îmi amintesc, să fi spus. Școala era o clădire puțin mai mare decât celelate case din sat. Lunile treceau și începea să-mi placă școala. Mă fascinau problemele de matematică. Nu puteam înțelege ce mecanism putea exista în jocul matematic care odată ce era rezolvat corect dădea mereu același rezultat. Aveam cele mai mari note din clasă. Într-o după-amiază de început de iunie a venit un băiat mai mare cu doi sau trei ani să mă cheme în curtea școlii să ne jucăm cu mingea. Odată ajuns acolo, a lovit mingea direct în grâul directoarei școlii. M-a rugat să merg să-i

aduc mingea. Am mers. Am călcat grâul în picioare. A mai aruncat de câteva ori mingea în grâul directoarei. Tot de atâtea ori am mers să o recuperez. A doua zi am fost chemat în biroul directoarei școlii. Am fost certat fiindcă i-am călcat grâul. Pentru că i-am călcat grâul mi-a scăzut nota la purtare la opt. Din acea cauză câteva zile mai târziu, în loc să primesc premiul întâi am primit premiul al doilea. Premiul întâi l-a primit fata milițianului. A ajutat-o nota mea de la purtare, fiindcă toate mediile ei erau mai mici decât ale mele. Atunci am înțeles până unde poate duce ticăloșia comuniștilor. Am înțeles că am fost rugat să aduc mingea din grâul directoarei tocmai pentru ca să existe un motiv pentru a mi se scădea nota la purtare. Că era o diversiune. Aveam doar opt ani și media opt la purtare, fiindcă călcasem grâul directoarei. Pruncul popii, cum mi se spunea prin sat, nu putea să primească un premiu mai mare decât fata milițianului!

Din clasa a doua am fost dus la Baia Mare. Devenisem elev la școala cu numărul 6 (șase) din Baia Mare, unde am rămas timp de șapte ani până când am terminat clasa a opta. Pe urmă am continuat la liceul Gheorghe Șincai din Baia Mare, până în clasa a XI-a ca din clasa a douăsprăzecea să devin elev al Liceului nr.7 IMUAS tot din Baia Mare, unde am și obținut diploma de bacalaureat în anul 1983, an în care am părăsit Baia Mare definitiv. Pentru mine, plecarea la Baia Mare a fost un adevărat infern. Eram departe de Azor care era singur și infirm la Săuca. Deși Baia Mare este orașul nașterii

mele, l-am urât de fiecare dată. Știu că majoritatea părinților și-au iubit copiii, că copiii și-i amintesc cu mare drag. Nu a fost cazul meu. La Baia Mare eram înconjurat de oameni ticăloși, așa ziși părinți, adică așa zisa mamă și tatăl vitreg alături de așa zisa soră, despre roși aceștia, îmi este mereu scârbă să-mi amintesc. Sunt conștient că dacă i-aș aminti aici, ar rămâne în istorie ca și niște demenți ticăloși, urâți și detestați de toată lumea. Și totuși nu merită nici măcar atât, aceste gunoaie umane, ce vor rămâne blestemaţi de-a pururi înaintea Lui Dumnezeu. Vacanțele le petreceam la Săuca, unde de fiecare dată când mă apropiam de casă, eram întâmpinat de un lătrat din depărtare. Era Azor, care deși șchiopăta încerca să se apropie de mine alergând. Cu toate că abia se mai sprijinea doar de unul dintre picioarele din spate. Nu știu nici acum cum reușea să se salte în brațele mele și să mă lingă pe față schelălăind de bucurie odată cu îmbrățișarea mea. După care ne prăbușeam amândoi fericiți că ne-am întâlnit. Azor era sufletul care mă iubea cel mai mult, necondiționat, în copilărie. De aceea îl amintesc aici. Aveam părinți doar cu numele. Despre ticăloși nu vreau să amintesc aici și să spurc aceste pagini. În școala primară am frecventat clubul de aeromodelism de la Casa Pionierilor din Baia Mare. Nu știu de ce eram atât de atras de zbor și de aeromodele. Am primit de două ori premiul întâi pe județul Maramureș la aeromodele. În anul 1974 premiul întâi la aeromodele captiv iar în anul 1976 premiul întâi la aeromodele planoare A1. Cei care

câștigam eram duși gratis în tabere de aeromodelism. Așa am fost dus la Săliște Sibiu în anul 1974 și la Arad în anul 1976. În anul 1975 bunicii s-au mutat de la Săuca la Baia Mare. Era luna aprilie. Atunci mi-am luat rămas bun de la Azor. A fost sfâșietor. Simțea că urma să ne despărțim, că nu ne vom mai vedea. Poate niciodată sau cine știe? Azor stătea neclintit lângă mașina în care se încărca mobila. Mașina în care era încărcată mobila a pornit. Azor a venit după mașina care transporta mobila și în care mă aflam. Mașina prindea viteză. Azor alerga cât de tare putea deși era infirm. Încerca să țină pasul cu noi. Mașina făcuse câțiva kilometri buni. Azor ne urmărea. N-am mai rezistat și i-am spus șoferului să oprească. A oprit. În scurt timp Azor ne-a ajuns. Credea că poate îl luăm și pe el. M-a privit implorator în ochi. Nu aveam cum să-l iau. L-am îmbrățișat atunci pentru ultima dată. I-am spus că voi veni într-o zi să-l iau. Nu știu dacă m-a crezut. Atunci când a pornit din nou mașina Azor a plâns prelung dar nu ne-a mai urmat. Atunci l-am văzut pentru ultima oară cum se pierdea în depărtare, devenind o pată albă care dispare în peisaj, cum de altfel a plecat pentru totdeauna din privirea mea, dar niciodată din mine. Poate de aceea voriam caise și-l visam pe Azor când aveam Covid.